

2020-02-23 - Levels of Participation- Part 3

Good Morning everyone! This is today's Dharma Espresso on levels of participation in a volunteer organization, part 3.

The first level is "fan" when you don't do anything more than clicking "Like" on the internet, on Facebook, or saying good things about your organization.

Page | 1 Level 2 is "nobody". You are nobody, but not insignificant, doing work instead of standing on the outside, doing odd jobs, small tasks such as tidying things up, cleaning, running here and there as a gopher. It's good because every organization needs such people.

When you become a "committed nobody", showing up at your volunteer organization every week, you begin to get more tasks. When you are committed, you are determined and devoted, and people begin to get to know you. I myself also know the names of all CSS executive board members and those who work with them. Although everyone knows your name, you are still a "nobody". That means you have no authority or position, but at least your devotion and openness have much increased as compared to before.

The level of this "committed nobody" is very important. For example, every week you come to class to teach as instructor or assistant, or to do odd jobs in the kitchen; or you stay at home doing something that no one knows about, such as editing lectures or editing audio recordings. You are a "committed nobody" when you begin to spend more time on a regular basis, two or three hours per week.

I've just summed up previous lessons. Now I will talk about level 3: being "somebody". As a "committed nobody", you are nameless but wholeheartedly dedicated, and will certainly spend more time with all your heart and mind. Oftentimes, your financial support will also increase because you have more trust in the organization. By now you have taken another step, found a suitable interest for you, and are able to accomplish good things knowing that you can do better than others and can contribute a great deal to the organization. In this case, you become somebody because you have accomplished something.

Each organization has hundreds of things to do, not just a few things. For example, if you do a great job in teaching cooking or helping the cooks, you can attract many people to come, eat, and feel very appreciative. They begin to recognize the Tao and come to participate more often in the organization's events. Therefore, you become somebody. Everybody knows you. You are no longer insignificant or nameless, but well-known.

Every organization has a lot of people who are somebody. They are not big shots or VIPs, but they usually consider themselves big shots because they feel very important and think that without them, things won't run smoothly if they quit. Without their contribution, this organization may be in trouble. The leaders will have difficulty, their friends will miss them, and things won't work. You also think that you hold an important part in the chain of connection. If an organization has a hundred columns and one column is missing, it won't collapse but the absence will be felt. Just like if you have a tooth pulled out among your 32 teeth, leaving a gap, all the other teeth will shift one way or another and will no longer be straight.

To get out of being somebody, you should become a "faceless somebody" or a "nobody somebody". That is the last part that I mentioned in the previous lesson. What does faceless, nameless, or nobody somebody mean? It means that you have a name, you are important, but

you are not greedy for fame. You don't really crave people's praises. You don't want to show your face and you don't always need attention.

Usually somebody is a person close to the leadership team of the organization, close to PAEI, an acronym that describes four management roles that any team or organization needs to be successful: **P**roducer, **A**dministrator, **E**ntrepreneur and **I**ntegrator like those close to Thay or to those who work in your project. You are a rather important person but faceless or nameless, not paying attention to name, fame, or power. You don't want to show haughtiness, act self-important, or speak loudly and angrily that you make people feel uncomfortable. You should be very humble and gentle. Humbleness and gentleness are very important characteristics. You should always look cheerful and smiling, always be kind and harmonious.

Of course, as you know, in the process of becoming somebody, there will always be people who are jealous of you or dislike you, and there will always be some conflicts with others. When you become an important somebody, people will find all kinds of ways to criticize you. They don't hate you, but they are jealous of you. They are jealous because they are nobody when they see others become somebody. They criticize and find faults in you. When they can find something bad or a certain mistake, they will try to explore those negative points.

Therefore, anyone who becomes "somebody" will begin to have detractors. That's very normal. Thus, you have to be more humble. Becoming "nobody somebody" means that you don't need to stand up to talk and draw attention to yourself in the crowd, or do things to show that you have power and position. At a meeting, you should always be gentle and modest so people won't feel jealous of you. You should identify those jealous people, then try to approach them and talk to them. Jealous people often keep their jealousy in their hearts all their life. So if you can change their opinion, not only have you cultivated successfully but you have also become the transformer of people's karma.

The fourth level is being a "Dharma conduit". Being able to transform someone from jealousy to harmony is the next step called conduit. That means that this important somebody now becomes a Dharma conduit. They convey energy, light, clarity, and beauty of the Buddhas and bodhisattvas, transmitting their merits and blessings from high above down to people below. They are simply conduits, nothing else.

From "somebody" to "conduit" is a transformation of the heart from egocentric to altruistic consciousness. This step is important because without being somebody, you cannot accomplish things, cannot lead, and cannot dedicate your life to what you do. When you become somebody, you have to lead, to be the locomotive to pull others along. Usually that is what "somebody" must do.

Once becoming a "somebody", the leader must act like a servant-leader. If not, you become a thorn in others' side. The only way is to be humble and from that humbleness, you become formless and invisible. Not only nameless or faceless, you also become the expedient means to transmit the Dharma, the merits, the blessings, and the lights of the Buddhas. Therefore, you reach the stage of Dharma conduit. For this reason, you should not be jealous of someone who has become an important somebody. You should give them the opportunity to become more humble. Thus, you should talk to them and be their good friend so they can gradually become a conduit.

Anyone in the altruistic home-leaving program or in the volunteer program, even a home-leaving sangha member, a monk or nun engaging in helping others and doing charity work, sooner or later they will become somebody. From being somebody to being a conduit is an important step from egocentrism to altruism. When that can be done, keeping our role as conduit becomes our mission. The mission will guide us to a road to be more and more humble, invisible, and formless. Our role will still make people jealous. Remember that their jealousy is still there. The only way is to have a mission and to disappear in everyone's eyes in order to bring healing to our web of affinity.

The first thing to change if you are somebody is to think of those who are jealous of you and remember to dedicate your merits to them when you cultivate. For example, you cultivate the *lariat* to untie the knots you tied with others, or the ones they tied with you without you knowing. Being jealous is normal for an ordinary being. It is unavoidable. Just make sure that from the stage of somebody to conduit, you are not jealous of or hating anyone, not putting yourself higher than others, but be gentle and humble. Share what you have, give to others what you get, and always remember that your life is like walking on a thin layer of ice, so you have to be more careful. If you are still greedy for fame and profit, they will make you suffer.

In the stage of Dharma conduit, you have to be very gentle. But always remember that stepping into that role requires that you have a mission. When you have a mission, devote all your life to doing something very efficiently and very well. Don't allow yourself to be pulled out by outside happenings. In this way, you can bring success for everyone to enjoy, not just for yourself.

Remember the important saying of the Tao: "When the work is done, no credit is claimed". When something is done successfully, we often must withdraw to avoid jealousy by others. Remember that there will always be hundreds of obstacles and obstructions on the road to success. Therefore, the stage from somebody to conduit is the most critical. So, we should love everyone who wants to step forward.

Generally, when someone wants to step forward but meets challenges, the first feeling is that they can lose faith, feel the association or its leader is not good, or the organization members are troublesome. When they are criticized, they will begin to feel that things are not going their way. When things don't go their way, it could be because their ego is too big, attaching too much to appearance and the mark of self. They don't want to let go. They want to keep the flavor of their big ego. They are afraid of losing it so that when something happens, they lose faith. Loss of faith is only a form of the ego when it does not yet have a mission, cannot concentrate, but runs around.

Therefore, stepping to the stage of having a mission is very difficult requiring everyone in our community to help that somebody step over this challenge. Stepping into the role of conduit is quite a conflict! If we, the people around them, don't use our love, don't reach out with hands to comfort and uplift, or to offer ways and means to help that somebody, but instead criticize and find their faults, then that person cannot become a conduit because they are stuck in a web of conflict with you.

If you spread rumors, criticism, or say only negative things about that person, then you alone will not have much impact. But if you keep spreading out and creating a web of only negative

things about a certain person, then it will certainly sink them and harm them, making them unable to step up in their role of conduit. In this case, a true cultivator should not spread out any negativity to influence people who are full of jealousy, not realizing that it is their blind spot. When they see someone who is “somebody”, they will find ways to elicit their negativity, making it impossible for somebody to become a Dharma conduit.

Page | 4

As a Dharma conduit, you should understand that you need to see through that negative web: that you will be criticized, slandered, or denied, making it very uncomfortable for you. And if you get stuck in these things, not aiming and focusing on your mission, you will get stuck even more. The more you are stuck, the more you will turn back and will fail because of those jealous words and a web of negativity. So, in an organization, the more you advance, the more there are negative forces and jealous people who lack forgiveness and the willingness to help. These people do not realize that if one of their co-practitioners becomes a conduit, that same conduit will then return to help them in their cultivation. Remember that when you close your eyes on your death bed, who will be there to pray and help you?

That is why, as CSS members, we should practice forgiveness, help all those who are close to death and dying to step over the bridge and leave their bardo state, and help those who need prayers to recover from their mishaps, accidents, illnesses, or suffering. Those are the things that we should keep in mind to eliminate jealousy and envy from anyone so that the web of negativity will dissipate. When the negative web is not strong, those with a mission and dedication can cultivate more easily, and later will come back to help you. The most important part is to go beyond “somebody” to become a conduit. This is the period of conflict between you and the negative web.

Life is very complicated. We should change when we participate in CSS. We should practice being forgiving, understanding, embracing, being more open, helping others around us, and absolutely never creating a negative web. Whether you want it or not, once the negative web has been spread out, if you don't use loving kindness, compassion, forgiveness, letting go, wisdom and concentration power, that web will continue to surround you and spread negativity from you. Then you yourself will feel a lack of meaning in your life, you will lose joy and gradually your number of friends will decrease, except those who are just superficial friends, like friends to go to birthday parties, or to go dancing, but not true spiritual friends. Why? Because you cannot dissipate your own negative core. That negativity belongs to jealousy and envy when you feel you are not respected, recognized, or when you lack love. When you look back at your life and you feel that you do lack those things, sooner or later you will be the cause for spreading negativity. Therefore, it will be difficult to reach the place called conduit.

Thus, you can begin to see the mystery when you enter an association, a temple, a church, or an organization. The appearance might look one way, but when you go in deeply, you will realize that no organization is ever perfect. We usually have prejudice that a certain organization is better than another, but it's not true. All organizations are not good or bad, only what level their members are participating in. In an organization, the more its volunteers become conduits, the more the organization can help you change. Conversely, if members of an organization only aim at advancing to the level of somebody, their contributions will not be very effective.

2020-02-23 - Levels of Participation- Part 3

Page | 5

If you are not in CSS, but in a different organization, you will still have to go through each step of participation level, nothing more. That makes us think a lot about organizational behavior which is a management science to study systematically about behavior and attitudes of organization members and their interactions within that organization. When you participate in this behavior, you will no longer criticize this or that organization and will not be looking for a perfect organization to work with. You will understand that all organizations are formed by people with “fan” consciousness, “nobody” consciousness, “somebody” consciousness and a number of people with “conduit” consciousness. When you think like that, you should be kind, open, stop what is not worth doing, and always be flexible depending on group conditions, always go with the flow, and finally, always have empathy and understanding with everything that other people do.

Thank you for listening. This Dharma Espresso is rather long but today is Sunday, so before going to church or temple you can listen to this 26-minute-long talk about all levels of participation in volunteer organizations. It is very important to have a mission. That is the level of conduit.

Dharma Master Heng Chang

Translated by Hoang-Tam and Pam

Question or comment, please send email to css.translators@gmail.com.

2020-02-23 - Levels of Participation- Part 3

Good morning các Bác, các Anh Chị,

Đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay, nói về phần thứ 3 trong bài *Những Cấp Độ Khi Tham Gia Một Đoàn Thể Thiện Nghiệp*.

Page | 6

Cấp đầu tiên là Ủng Hộ Viên (Fan), tức là không cần làm gì hơn, chỉ bấm 'like' trên internet, hay Facebook hoặc nói tốt cho hội.

Cấp thứ 2 là Vô Danh (Nobody). Vô danh nhưng không phải tiêu cực, vô làm việc chứ không còn đứng ngoài nữa, làm những việc nhỏ, nhẹ nhàng như sắp dọn, lau chùi, chạy bên này, bên kia, lảng xảng một chút nhưng cũng tốt vì trong một tổ chức cũng cần những người như vậy.

Khi trở nên một Committed Nobody, nghĩa là tới hội thiện nguyện mỗi tuần để làm một việc gì đó, mình bắt đầu được giao phó thêm một chút việc. Committed tức là mình quả quyết, chắc chắn hết lòng và người ta bắt đầu biết đến tên của mình. Thầy cũng biết tên người điều hành công việc, những người làm việc xung quanh. Ai cũng biết tới tên của mình nhưng mình vẫn vô danh (nobody), có nghĩa là không có quyền hành gì, nhưng ít ra lòng thành và sự cởi mở tâm hồn của mình tăng trưởng rất nhiều so với lúc trước.

Thành phần committed nobody này rất quan trọng. Thí dụ như hàng tuần đến dạy hay làm trợ giáo (assistant) hoặc tới để giúp chuyện này chuyện kia trong bếp hay làm chuyện gì đó ở nhà mà không ai biết như editing bài giảng, editing audio... Mình bắt đầu bỏ nhiều thời gian hơn, có một regularity (sự thường xuyên) chuẩn mực, một tuần 2, 3 tiếng đồng hồ thì gọi là committed nobody.

Thầy vừa tóm gọn lại bài đã học lần trước, bây giờ tới cấp thứ 3 là Người Quan Trọng (Somebody). Là một committed nobody tuy là vô danh nhưng hết lòng, mình nghĩ chắc chắn là sẽ bỏ thêm giờ và cũng thêm cả cõi lòng nữa. Nhiều khi sự ủng hộ về tài chánh của mình cũng tăng thêm vì càng tin nhiệm vào tổ chức. Tới đây, mình đã bước thêm một bước, tìm được hứng thú với sở thích của mình, làm được chuyện tốt lành, biết rằng mình có thể làm hơn người khác và có thể đóng góp rất lớn cho hội. Trong trường hợp này, mình trở thành *Somebody* vì mình làm được một chuyện gì đó.

Mỗi tổ chức đều có cả trăm ngàn chuyện chứ không phải một, hai, ba chuyện. Thí dụ như bác dạy nấu ăn hay trợ giúp nấu ăn thôi và bác làm rất hay, thu hút những người tới ăn cảm kích, họ bắt đầu thấy được đạo và đến với hội nhiều hơn nữa. Do đó, mình trở thành Somebody. Ai cũng biết tới mình, mình không còn là vô danh tiêu cực nữa, mà trở thành hữu danh (có tên) rồi đấy.

Bất kỳ hội nào cũng có những người *Somebody*. Họ không phải tai to mặt lớn nhưng thường thường tự cho mình là tai to mặt lớn bởi vì họ cảm thấy mình quan trọng vô cùng và lại nghĩ rằng nhiều khi không có mình thì công việc không chạy, nếu mình "quit", không tham gia đóng góp thì không chừng hội này sẽ khốn đốn, Thầy sẽ gặp khó khăn và những người bạn sẽ nhớ mình và mình biết là sẽ không xong. Mình cũng cho rằng mình nắm phần quan trọng trong việc nối kết. Trong tổ chức có trăm cột trụ mà có một cột trụ mất, hội không sập nhưng cũng bị thiếu. Giống như trong 32 cái răng mà nhổ đi một cái, để lại một lỗ trống, mấy cái răng kia sẽ đổ bên này, bên kia, không còn thẳng nữa.

Đề ra khỏi *Somebody* thì nên trở thành *faceless somebody* hoặc là *nobody somebody*. Đó là phần cuối cùng mà Thầy nói trong bài trước. *Faceless* hay *nameless*, hay *nobody somebody* có nghĩa là sao? Nghĩa là mình là người hữu danh, người quan trọng đấy nhưng không phải là người tham danh, không hẳn là người lúc nào cũng muốn người ta khen, không muốn chường mặt ra ngoài, cũng không phải lúc nào cũng cần sự chú ý.

Somebody thông thường là một người gần gũi với ban lãnh đạo của tổ chức, với nhóm PAEI thí dụ hoặc với Thầy, hoặc với những người làm việc trong chương trình của mình. Mình là một người khá quan trọng nhưng *faceless* hay *nameless*, tức là không chú ý tới danh tiếng hay quyền hành. Mình không nên biểu lộ sự kiêu ngạo, không có vẻ 'ta đây', không nói to tiếng gần giọng khiến người nghe khó chịu, mà phải rất khiêm nhường, rất nhẹ nhàng. Đặc tính khiêm nhường, nhẹ nhàng rất quan trọng, và nên luôn luôn vui vẻ, tươi cười, lúc nào cũng hiền hòa, hài hòa cả.

Đương nhiên, như các bác biết, trong quá trình trở thành *somebody*, thế nào cũng có người ghét, không thích, thế nào cũng sẽ có một vài đụng chạm với người này, người kia. Và khi mình trở thành một *important somebody* thì người ta càng tìm đủ mọi cách để phê bình. Họ không ghét nhưng mà họ ghen với mình. Họ ghen vì họ là *nobody* khi họ thấy người khác trở thành *somebody*. Họ chỉ trích, không phục, tìm điểm gì xấu của mình. Khi họ thấy được điểm gì xấu hoặc một lỗi lầm gì đó, họ sẽ bắt đầu khai thác những cái điểm ấy.

Vì vậy, bất kỳ một người nào khi trở thành *Somebody* sẽ bắt đầu có những người chỉ trích (*detractors*) họ. Chuyện đó bình thường lắm. Cho nên cần phải khiêm nhường hơn, trở thành *nobody somebody*, tức là không cần phải đứng lên nói năng, phát biểu trong đám đông, không cần làm gì cho ra vẻ có uy quyền. Khi đến buổi họp hãy luôn nhẹ nhàng, khiêm nhường để người ta không cảm thấy ghen với mình được và nên nhận diện (*identify*) những kẻ ưa đố kỵ rồi chịu khó tới nói chuyện với họ. Những người nào hay ghen thường thường sự ghen ghét đó ở trong tâm của họ suốt đời. Vì vậy, người nào đã ghét và không thích bác mà bác thay đổi được ý kiến của họ thì không những là bác tu thành công mà còn trở thành bậc chuyển hóa nghiệp của nhân gian.

Cấp thứ 4 là Pháp Khí (Conduit). Đồi được tâm thái từ ghen ghét ra tâm thái hài hòa, ủng hộ là bước kế tiếp, gọi là Conduit (Ống dẫn), tức là người-quan-trọng Somebody này trở thành Pháp Khí. Họ chuyển tải năng lượng, quang minh, ánh sáng, nét đẹp của chư Phật, chư Bồ Tát, truyền công đức của các ngài từ bên trên xuống cho người dưới. Họ chỉ là ống dẫn, hay là Quán Đạo chứ không phải điều chi to lớn cả.

Page | 8

Từ Somebody ra Quán Đạo hay ống dẫn là cả tấm lòng, tâm thức thay đổi từ Vị Ngã ra Vị Tha. Bước tiến này quan trọng ở chỗ là nếu không thành Somebody thì không làm được việc, không lãnh đạo được, không thể cống hiến (dedicate) cả đời cho những chuyện mình làm. Bởi vì khi trở thành Somebody, mình phải đứng đầu, làm đầu tàu để kéo những người khác đi. Thường thường Somebody thì phải như vậy.

Khi đã trở thành Somebody, thì người lãnh đạo phải hành xử như là *người đầy tớ phục vụ* (servant leader). Nếu không, mình lại là cái gai trong mắt người khác. Cách duy nhất là phải khiêm nhường và từ sự khiêm nhường đó mình trở thành vô hình, vô tướng. Vô hình, vô tướng không những là nameless, hay faceless mà còn trở thành phương tiện để chuyển tải đạo, chuyển tải công đức quang minh của ánh sáng chư Phật, nên mình tới giai đoạn Pháp Khí. Bởi thế, các bác không nên ganh tị với người nào đã trở thành một người quan trọng (important somebody). Các bác phải cho họ có cơ hội để họ trở nên khiêm nhường (humble) hơn. Vì vậy, phải tới nói chuyện với họ và làm một người bạn thật tốt để từ từ họ mới biến thành Quán Đạo được.

Như thế, bất kỳ người nào, trong chương trình Xuất Gia Vị Tha hay trong chương trình thiện nguyện, ngay cả như người xuất gia, một vị thầy hoặc một vị sư cô dẫn thân vào chuyện đi giúp người, làm việc từ thiện thì trước sau gì vị này cũng trở thành Somebody. Từ Somebody trở thành Quán Đạo là một bước tiến lên cao rất quan trọng từ Vị Ngã ra Vị Tha. Khi làm được như vậy thì tự nhiên, việc giữ vững mình trong vai trò Quán Đạo trở thành sứ mạng.

Sứ mạng đưa đẩy mình vô con đường càng lúc càng nên khiêm nhường, và trở nên vô hình, vô tướng. Hình tướng của mình vẫn còn làm người ta ghen ghét. Nên nhớ rằng sự ghen ghét ấy vẫn không chấm dứt. Con đường duy nhất là mình phải có sứ mạng và phải biến mất trong mắt mọi người để đem sự lành trị tới mạng lưới nhân duyên.

Chuyện đầu tiên để chuyển đổi nếu các bác là Somebody thì hãy nghĩ tới những người ganh tị với mình, khi tu nhớ hồi hướng cho họ. Thí dụ như: tu *dây quyển tác* để cởi mở những gút thắt mà mình cột với người khác hoặc họ cột với mình nhưng mình không biết. Ghen, ghét là sở trường của một người phạm phu. Không ghen, không ghét thì không gọi là phạm phu cho nên đây là những chuyện không tránh được. Chỉ cần trong giai đoạn từ Somebody thành Quán Đạo, mình đừng ghen, đừng ghét ai cả, đừng tự xếp mình đứng trên người khác, mà phải nhẹ nhàng và khiêm tốn. Cái gì mình có thì chia, cái gì mình được thì nên gói gắm lại cho người khác. Lúc nào cũng phải nhớ là cuộc sống của mình giống như đi trên một mặt

bằng mỏng để cho mình cẩn thận hơn. Nếu còn tham danh, tham lợi thì sẽ bị danh lợi làm khổ mình.

Page | 9 Bước qua được giai đoạn Pháp Khí thì phải nhẹ nhàng vô cùng. Nhưng các bác hãy luôn ghi nhớ, sự bước qua đó đòi hỏi mình phải có một sức mạng. Khi có sức mạng, hãy dồn cả cuộc sống của mình vào để làm một việc cho thật tốt, thật giỏi, đừng để bị lôi cuốn vào những chuyện bên ngoài hầu đem lại thành công cho mọi người cùng hưởng chứ không phải cho riêng mình.

Phải nhớ câu quan trọng của đạo là "Công thành thì danh thoái". Khi làm chuyện gì thành công rồi, nhiều khi mình phải rút lui để người ta khỏi ghen ghét với mình. Nên nhớ, trên đường sắp đến thành công, lúc nào cũng có trăm ngàn điều sẽ trói, sẽ phá mình. Cho nên giai đoạn từ Somebody tới Pháp Khí là giai đoạn gay cần nhất, chúng ta phải thương tất cả những người từ giai đoạn Somebody đang muốn bước tới.

Thông thường, khi một người muốn bước tới mà gặp thử thách thì cảm giác đầu tiên là họ mất lòng tin, cảm thấy ông thầy này không tốt, hội không tốt, người trong hội như thế này, bị người trong hội kia phê bình như thế nọ, họ bắt đầu cảm thấy tất cả những gì xung quanh không còn như ý nữa. Không còn như ý nữa có thể cái ngã của họ to quá, nó cháp vào hình tướng, ngã tướng lớn quá, không còn như xưa nữa. Họ không muốn buông, chỉ muốn giữ mãi mùi vị của ngã tướng đó, sợ mất cho nên khi có chuyện gì xảy ra bèn cảm thấy mất tin tưởng. Sự mất tin tưởng đó chỉ là một hình dạng của cái ngã lúc chưa có sức mạng và bắt đầu chạy lung tung, không còn chuyên chú tập trung nữa.

Vì vậy, bước lên chỗ sức mạng rất khó, đòi hỏi tất cả mọi người trong cộng đồng chúng ta giúp cho người Somebody đó bước qua được thử thách này. Bước lên vai trò Quán Đạo (hay vai trò Pháp Khí) là cả một sự giằng co rất lớn. Nếu chúng ta, những người xung quanh, không dùng lòng thương, không đưa *tay xoa dịu*, *tay nhắc nhở* hoặc công hiến những phương thức để giúp cho người Somebody đó mà nhiều khi lại ghét, cứ phê bình, và tìm lỗi của họ thì người đó không thể nào trở thành Quán Đạo được vì họ bị kẹt trong mạng lưới giằng co với mình.

Nếu mình (spread rumors) phổ biến những lời phê bình, lan truyền những tin đồn, nói toàn những lời negative (tiêu cực) về người đó, một mình mình nói thì chưa có tác động nhưng nếu tiếp tục nói cho người này, người kia thì mình tung ra một mạng lưới toàn chuyện negative về một người nào đó thì tác động rất lớn là mình sẽ nhận chìm, sẽ hại người đó, khiến cho họ không thể bước lên vai trò Quán Đạo. Trong trường hợp này, nếu bác thật sự là một người tu hành thì không nên đi lan tỏa mạng lưới tiêu cực, mạng lưới âm trầm, gây ảnh hưởng của những người trong lòng đầy ghen tuông (nhưng họ không biết đó là điểm mù của họ). Do vậy, hãy thấy người nào là Somebody thì họ sẽ tìm cách phóng tỏa tâm thức âm hàn (negativity) của họ, làm cho người Somebody không thể nào trở nên bậc Pháp Khí được.

Người Pháp Khí nên hiểu rằng mình phải nhìn xuyên qua mạng lưới âm hàn đó: sẽ bị người này, người kia dèm pha, bị phủ nhận làm cho khó chịu. Nhưng nếu cứ kẹt vào trong những chuyện đó, không nhắm vào sứ mạng, không tập trung tâm thức của mình vào sứ mạng thì sẽ tiếp tục bị kẹt hơn nữa, mà càng kẹt thì sẽ quay ngược lại và mình sẽ thất bại vì những lời ghen ghét và mạng lưới âm hàn đó. Cho nên trong một tổ chức, mình càng thăng tiến lên thì thế nào cũng sẽ có những sức mạnh âm hàn, những người có lòng ganh tị và thiếu sự tha thứ, không có lòng muốn giúp đỡ. Họ không thấy được rằng nếu như có đồng bạn của mình trở thành những bậc Pháp Khí thì những bậc này sẽ trở lại giúp mình tu hành. Phải nhớ rằng khi mình nhắm mắt sắp chết thì ai sẽ ở cạnh để tụng niệm cứu giúp mình?

Đó là lý do tại sao chúng ta, những người cùng ở trong hội Từ Bi Phụng Sự, nên tập lòng tha thứ, nên giúp tất cả những người lâm chung, những người cần được cầu nguyện để họ có thể qua khỏi tai nạn, vượt qua đau khổ, bước qua được cây cầu ra khỏi thân trung ấm. Đó là những điều mình nên xây dựng trong lòng để có thể phá trừ sự ghen tuông, tị hiềm của mình với bất kỳ một người nào, khiến cho mạng lưới âm hàn không mạnh được. Khi nó không mạnh thì người có sứ mạng, có tâm huyết tu hành được dễ dàng hơn và họ sẽ trở lại giúp mình. Phần quan trọng nhất là phần ra khỏi Somebody, một người quan trọng, để trở thành Quán Đạo. Đây là giai đoạn giảng co, tranh chấp giữa mình và mạng lưới âm hàn.

Cuộc sống rất phức tạp, đó là điều làm cho mình nên thay đổi khi mình tham gia vào hội Từ Bi Phụng Sự, nên tập thái độ tha thứ, thông cảm, bao dung, cởi mở hơn, giúp đỡ những người xung quanh và tuyệt đối không tạo ra mạng lưới âm hàn. Dù muốn dù không, một khi mạng lưới đó đã bung ra rồi mà mình không dùng lòng từ bi hỷ xả, không dùng trí huệ và định lực thì mạng lưới đó nó sẽ tiếp tục bao vây lấy chính mình là kẻ lan tỏa ra âm hàn. Rồi chính mình sẽ cảm nhận cuộc sống của mình thiếu đi ý nghĩa, thiếu niềm vui và từ từ sẽ thấy mình càng ít bạn, chỉ còn những người bạn chơi bề ngoài thôi, bạn đi ăn sinh nhật, đi nhảy... chứ không có những người bạn thật sự tâm linh sâu sắc được. Vì sao? Vì mình không thể giải tỏa được cái cốt lõi âm hàn của mình. Âm hàn đó thuộc về ghen tuông, ganh tị ở chỗ mình cảm thấy không được ai kính trọng hay tri nhận, hoặc thiếu tình thương. Nếu nhìn lại cuộc sống của mình mà thấy thiếu thốn những thứ đó thì trước sau mình sẽ trở thành nguyên tố để lan tỏa âm hàn. Vì vậy mình khó đạt đến chỗ gọi là Quán Đạo được.

Như thế, các bác bắt đầu thấy được sự huyền bí là nhiều khi bác vào trong một hội, một chùa, một nhà thờ hay một tổ chức, bên ngoài thấy như vậy nhưng đi sâu vào sẽ nhận ra không có một tổ chức nào hoàn thiện, hoàn mỹ cả. Chúng ta thường có thiên kiến tổ chức này tốt hơn tổ chức kia. Không phải đâu, tất cả tổ chức đều không có tốt hay xấu, chỉ là những người trong đó đang ở cấp bậc nào. Nếu những người thiện nguyện trong tổ chức đó càng lúc càng trở nên những pháp quản hay đạo quản hoặc ống dẫn thì tổ chức đó có ảnh hưởng giúp mình thay đổi. Ngược lại, nếu một tổ chức mà mục đích chỉ mưu cầu để tiến đến cấp độ somebody thôi, những công hiến đó thật sự sẽ không có hiệu quả nhiều đâu.

Nếu bác không ở trong hội TBPS mà trong một hội nào khác thì bác cũng sẽ phải đi từng participation level, từng bước, từng bước vô thôi, không có gì hơn cả. Điều đó làm cho mình suy nghĩ rất nhiều về hành vi của một tổ chức (organizational behavior là môn khoa học quản lý nghiên cứu một cách có hệ thống về các hành vi và thái độ của con người trong một tổ chức và sự tương tác giữa hành vi của con người với tổ chức đó). Khi mình gia nhập vào sẽ thấy rằng mình không còn chê bai tổ chức này, tổ chức kia và không còn ngại thơ tìm một tổ chức hoàn thiện để làm việc nữa. Mình sẽ hiểu ra rằng tất cả tổ chức đều được thành hình bởi số người có tâm thức Fan, tâm thức Nobody, hay tâm thức Somebody và số người có tâm thức Đạo dẫn hay Pháp dẫn. Suy nghĩ như vậy rồi, mình nên nhân từ, mở rộng lòng tha thứ, thôi đi những chuyện không đáng làm và lúc nào cũng tùy duyên cả, nhẹ nhàng như nước chảy, tâm hồn khai mở và cuối cùng, đối với mọi người thì lúc nào cũng thông cảm với mọi chuyện họ làm.

Cảm ơn các bác đã lắng nghe. Bài Dharma Espresso này khá dài nhưng hôm nay là Chủ Nhật, trước khi đi chùa hay nhà thờ, các bác có thể lắng nghe 26 phút bài nói về *Những Cấp Độ Khi Tham Gia Một Đoàn Thể Thiện Nguyên* rất quan trọng, cần phải có sứ mạng, đó là cấp độ Đạo quản hay Pháp quản.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Transcribed by Thúy Vân. Edited by Tỵ Tân.

Question or comment, please send email to css.translators@gmail.com